

klart, at de, der først og fremmest ønsker den danske Skueplads bevaret for det talte Ord, for Skuespillet, for den Tradition, som er kommet fra dets Grundlægger, vil kunne blive nødt til at sige: Vi maa for at bevare noget overlade noget andet til dets Skæbne. Og jeg tror, at dette Forslags Fremkomst, saa urimeligt det end er affattet, og saa lidt gennemtænkt og begrundet i Forstaaelsen af, hvad her er Tale om, som det er, har gjort den Ting, at man kommer til at forstaa, hvad der kan ske, og at man, hvis man ikke tilvejebringer en Forbedring af Tilstandene, kan staa overfor den Mulighed, at man pludselig tager et Skridt, som jeg tror det danske Folk senere vil komme til at fortryde.

Derfor siger jeg, at den højtærede Undervisningsminister maa sætte alt muligt ind paa for det første at skabe det kongelige Teater en bedre kunstnerisk Position — jeg gentager: ikke skuespilkunstnerisk Position, thi den kan efter min Mening vanskeligt være bedre end for Øjeblikket, men en bedre kunstnerisk Position — og dernæst at tilvejebringe en Ordning, ikke hvorved et Underskud forsvinder, som Ministeren vistnok ikke har nogen Magt til at bringe ud af Verden, men hvorved Statens Tilskud bliver betragteligt bragt ned, saa betragteligt, at man ikke længere vil mene, at der er noget økonomisk afgørende i denne Sag, og det kan efter min Mening kun ske ved — hvad Ministeren ogsaa har givet sin Tilslutning — at man faaer Hovedstadskommunerne, København, Frederiksberg og Gentofte, til at forstaa, at hvis de sætter Pris paa at bevare de tre Kunstarter forenede i et Skuespilhus, maa de gøre, som man gør rundt omkring i Verden, betale noget til det. Den højtærede Minister har ogsaa antydnet Muligheden af at tilvejebringe en Ordning med en Forbindelse med Radioen, som muligvis kunde skaffe Indtægt, hvorved paa en Maade Lyttere rundt i Landet betalte Adgangen til en Forestilling ved det kongelige Teater, som de ikke havde Lejlighed til at se, men nu fik Lejlighed til at høre. Men en Kombination af Stats- og Kommunitilskud er efter min Mening den eneste Ting, der kan gøre det forsvarligt at fortsætte med Bevarelsen af de 3 Kunstarter sammen.

Selv med Sikring af et saadant Tilskud fra Hovedstadens Side mener jeg ikke, Spørgsmaalet om det kongelige Teater som Statsinstitution under de nuværende Former var afgjort. Jeg for mit Vedkommende kunde tænke mig, at det kom ind under nye Former: selvejende Institution med

Forpligtelser og med et vist Tilskud, ogsaa Statstilskud. Men alt dette er Spørgsmaal, som det nu ligger i Ministerens Haand at fremme eller ikke fremme, thi jeg maa sige, at vel gaar jeg naturligvis, hvis Forslaget skal i Udvalg, med i dette og forhandler ogsaa i den forhaabentlig ikke alt for lange Tid, der er tilbage til Forhandling om et saadant Spørgsmaal i denne Rigsdag, men derudaf kommer ingenting. Forslaget kunde være det Advarselssignal, der er givet ogsaa til Ministeren, efter at han er kommet til at se saa venligt paa Teatret, som han gør det nu, om at bestræbe sig for at tilvejebringe en Ordning, hvorved den kunstneriske Misère afløses af en bevidst kunstnerisk Ledelse og dens Planer, og hvor det økonomiske Forhold for Staten ordnes paa en saadan Maade, at det, Staten yder, ikke overstiger, hvad man kan faa Befolkningen til at yde til det Formaal, her er Tale om.

Jeg haaber, at den højtærede Minister, hvis han til Efteraaret sidder paa den samme Plads som nu, da vil være en Mand, der har haft Evne til at vise et bestemt Ansigt i denne Sag, baade overfor dem, han i Sommer forhandler med, og overfor dem, han paa Teatret forhandler med, og ogsaa, naar vi næste Aar paa ny optager en Teaterdiskussion her i Tinget.

Sevelsted: Retsstatspartiets Forslag til Lov om, at Staten skulde bortforpagte eller sælge det kongelige Teater, har i teaterinteresse rede Kredse vakt ikke ringe Uro og til Dels Forfærdelse. Det skal indrømmes, som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Rode, at Forslaget sætter Sagen paa Spidsen, men er det ikke netop ogsaa det, vi trænger til? Der har her i Tinget været holdt mange og lange Taler om det kongelige Teaters Forhold, men at skride til Handling for at raade Bod paa det ganske urimelige Forhold, at Staten Aar efter Aar ofrer 1—2 Millioner paa det kongelige Teaters Drift, nej, saa vidt er man ikke naaet endnu. Men at det er Handling, der nu kræves paa dette Omraade, kan man ikke være i Tvivl om.

I en økonomisk vanskelig Tid som den, vi lever i, hvor der i Tusinder og atter Tusinder af danske Hjem trods den største Sparsommelighed kæmpes en meget haard Kamp i økonomisk Henseende for at holde Hjemmene oppe, og hvor vi nu søger gennemført, at Parikronen skal respekteres i vor sociale Lovgivning og en Nedsættelse af Tjenestemandslønninger og af Landbrugets Bevillinger m. m. finder Sted,